

Arrest

nr. 158 232 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2015.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Bijgevolg dient toepassing gemaakt te worden van artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.
Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.
De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep in te willigen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van machtsoverschrijding.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 8 september 2015 de grond werd meegegeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In casu is de juridische en de feitelijke grondslag vermeld: de aanvraag wordt afgewezen omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangetoond. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze nog een asielaanvraag hangende had, blijkt dit niet uit de gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat op 29 april 2015 bij arrest 144 402 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 april 2014 verwerpt. Noch uit de gegevens van het administratief dossier, noch uit de gegevens van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij nog een asielaanvraag lopende had op het moment van de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

In zoverre de verzoekende partij meent dat haar buitengewone omstandigheden diende aanvaard te worden, daar ze op het moment van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een asielaanvraag lopende had, mist het betoog van de verzoekende partij juridische grondslag. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt enkel dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden op het moment van de aanvraag dienen beoordeeld te worden en dat “De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;” Voormelde bepaling heeft geen weerslag op de buitengewone omstandigheden, die op het moment van het nemen van de beslissing dienen beoordeeld te worden.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel. Het middel lijkt ongegrond.

3.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. Op 18 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 30 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 8 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt te volharden in haar beroep en wenst te benadrukken dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten vervuld zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet op het ogenblik van het nemen van de beslissing.”*

3.5. Waar de verzoekende partij stelt te volharden in haar middelen en herhaalt dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten zijn vervuld op het ogenblik van de aanvraag, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 8 september 2015 uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent de middelen aangevoerd in het verzoekschrift. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt dienen de buitengewone omstandigheden aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf door de bevoegde overheid op het ogenblik van het onderzoek beoordeeld te worden en niet op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 18 maart 2005, nr. 142.371; RvS 26 oktober 2004, nr. 136.646; RvS 12 oktober 2000, nr. 90.170).

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 8 september 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 8 september 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS